

Arrest

nr. 83 071 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

| de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 juni 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 juni 2012 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op basis van een onderzoek van haar vingerafdrukken werd vastgesteld dat de verzoekende partij reeds asiel aanvroeg op 21 januari 2010 en 14 april 2010 in Italië.

De verzoekende partij ontkent asiel te hebben gevraagd in Italië. Hij verklaart geboren te zijn in het jaar 1995. Onderzoek wees uit dat de verzoekende partij in tegendeel met haar beweringen meerderjarig is.

Op 21 mei 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op basis van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 26 mei 2012 stemden de Italiaanse autoriteiten in met het verzoek in toepassing van artikel 16 (2) van de Verordening 343/2003.

Op 12 juni 2012, met kennisgeving op 13 juni 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

De motieven van de bestreden beslissing luiden:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. Z. alias S. U. geboren te Barsultanpour, op (in) 00.00.1985 alias 00.00.1995

*van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 27.03.2012 asiel in België. Bij zijn aanmelding als asielzoeker verklaarde de betrokkene te zijn geboren in 1995, wat impliceert dat hij minderjarig zou zijn. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij op 27.03.2012 en uitten daarbij twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Dienst Voogdij plaatste de betrokkene onder voogdij en liet op 05.04.2012 een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid moet worden besloten dat de betrokkene op 05.04.2012 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar of ouder met een standaarddeviatie naar onder van 1,5 jaar een goede schatting is. De Dienst Voogdij hief op 18.04.2012 de op 27.03.2012 ingestelde voogdij over de betrokkene op, wat betekent dat hij als meerderjarig moet worden beschouwd.

De betrokkene bracht op 25.05.2012 een identiteitsdocument van Afghanistan ("taskara") aan, die op 05.05.2010 werd afgegeven te Nangarhar (Afghanistan) en vermeldt dat betrokkene 14 jaar oud was in 1389 (2010/2011). De Dienst Voogdij besloot dat, gezien medisch onderzoek aantoonde dat de betrokkene op 05.04.2012 een leeftijd heeft van 27 jaar, dit aangevoerde element niet van aard is om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. De beslissing inzake de leeftijd van 18.04.2012 blijft dan ook behouden.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 21.01.2010 en 14.04.2010 asiel vroeg in Italië. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat zijn vingerafdrukken werden genomen door de Italiaanse instanties, maar ontkende hij dat hij asiel vroeg in Italië. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor d.d. 14.05.2012 dat hij Afghanistan ongeveer 5 maanden geleden verliet en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België reisde. Hij zou tijdens die reis drie dagen in Italië hebben verbleven, waarbij zijn vingerafdrukken zouden zijn genomen. De betrokkene stelde verder dat hij twee jaar geleden in het Verenigd Koninkrijk (VK) verbleef en door de Britse instanties naar Afghanistan werd verwijderd. Er moet worden opgemerkt dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene op 21.01.2010 en 14.04.2010 asiel vroeg in Italië. Hij brengt geen enkel bewijs aan van zijn vermeende verblijf in het VK en van zijn vermeende verwijdering ongeveer twee jaar geleden.

Op 21.05.2012 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die op 26.05.2012 op grond van artikel 16(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen, nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 19) en of hij met betrekking tot omstandigheden met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene stelde dat hij verkoos asiel te vragen in België omdat hij familie in België heeft. De betrokkene verklaarde verder dat de Italiaanse instanties de humanitaire rechten schendt. Afghanen zouden volgens de betrokkene in Italië geen opvang krijgen en op straat moeten slapen. Hij stelt te vrezan dat hij in Italië in een dergelijke situatie zal terechtkomen.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

De betrokkene verklaart dat twee neven van hem in België verblijven in de hoedanigheid van erkende vluchteling. Andere familieleden (oom en neven) zouden in het VK verblijven. De in België verblijvende familieleden –neven- kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinsleden zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees na overdracht aan Italië in een precare situatie terecht te komen merken we op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen aan asielzoekers om in nationale wetgeving. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Italië deze regelgeving respecteert.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Italiaanse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(2) van Verordening 343/2003. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese

lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern and Oslo, May 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten ("Dublin returnees in general will be reinstalled in their previous asylum procedure at the stage when they left", OSAR-rapport, p. 16). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport Noas, p. 23).

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kent door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene last te hebben van pijn aan de appendix na een operatie in Pakistan. Hij bracht echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven om te stellen dat dit verklaarde probleem een overdracht aan Italië zou verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties van de betrokkene en haar kind vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

Ter terechtzitting verklaren de partijen akkoord te gaan met de hierboven vermelde voorstelling van feiten.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een repatriëring is voorzien op 20 juni 2012. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoomis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een repatriëring is voorzien op 20 juni 2012. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet

wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 EVRM. Het middel luidt als volgt:

“Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat (...)

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het “non-refoulement” verplichting als “inherent” aan artikel 3 E.V.R.M.;
Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht: (...)

Dat het EHRM voormelde bewijslast heeft toegepast in een gelijkaardige dublinzaak;

Dat in zaak M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden: (...)

Onmenselijke, dan wel onterende behandeling bij gebrek aan opvang

Het is duidelijk dat verzoeker bij de verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.; Verzoeker meent immers dat hij op straat zal terechtkomen zoals de praktijk in Italië werd beschreven in talrijke mensenrechtenrapporten; Het gebrek aan opvang aan een persoon die zijn herkomstland heeft ontvlucht om redenen zoals vermeld in artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, maakt volgens de rechtspraak van het Hof een onmenselijke behandeling uit;

Het volstaat hier te verwijzen naar het arrest M.S.S., waarbij het Hof het volgende oordeelde: (...)

Het voldoende naar recht bewezen dat de aard van de behandelingen, zijnde het gebrek aan opvang, een onmenselijke, dan wel onterende behandeling uitmaakt ;

Bewijslast

Verzoekende partij voert aan dat hij het voorwerp zal uitmaken van een nakende uitwijzing naar Italië, dat door België in het kader van de criteria zoals vastgelegd in de Dublin Verordening, als verantwoordelijke lidstaat mogelijks zal worden aangeduid voor de behandeling van zijn asielaanvraag; Verzoekende partij brengt conform voormeld arrest het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en onterende behandeling door het gebrek aan menswaardige opvangfaciliteiten;

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoekende partij aangekomen is in Italië;

Zoals weergegeven in een recent rapport van de Commissaris voor Mensenrechten Hammerberg, OSAR, NOAS, CPT, ..., alsook uit recente gecommuniceerde zaken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stukken 3-14) blijkt de procedure te verlopen zoals die door verzoekende partij in haar middelen heeft uiteengezet en dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië fundamenteel tekortschieten;

Op basis van algemene rapporten kan gesteld worden dat tijdens voormelde procedure, verzoekende partij weer onderworpen zal worden aan een onmenselijke, dan wel onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat algemene rapporten immers volstaan om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep (A), anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde asielzoekers die op impliciete wijze werden overgedragen naar Italië in het licht van de Dublinverordening (B);

Dat Verzoekende partij in casu verwijst naar de talrijke rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers die het voorwerp uitmaken van de Dublinverordening aan hun lot worden overgelaten; Dat de raadsman van verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens de zitting van 29 mei 2012 inzake OWIE Favour (rolnr. 97.645) het verwijt diende te aanhoren dat de vv niet gediend is met de talrijke rapporten die in het kader van een UDN-procedure worden overgemaakt aan de Raad. Dat verzoeker zich derhalve beperkt tot verwijzingen naar de desbetreffende webadressen, waaraan rapporten kunnen worden geconsulteerd;

Bewijslast – A. SYSTEMATISCHE PRAKTIJK

Het rest verzoeker nu aan te tonen dat er een wijdverspreide praktijk bestaat van onmenselijke opvangomstandigheden;

*Onmenswaardige opvang van asielzoekers in Italië die onder de Dublinverordening terugkeren
Wat betreft de situatie in het algemeen*

Dat men al in 2006 gewag maakt van het feit dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers niet voldoende waren; Dat asielzoekers maar gedurende 45 dagen materieel hulp verkrijgen; Dat sindsdien de situatie continu verergert;

Dat een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 het volgende laat gelden betreffende opvangcentra en gesloten centra in Italië: (...)

Dat het rapport van NOAS van april 2011 het volgende laat gelden betreffende de opvang van asielzoekers die terugkeren onder de Dublinverordening: (...)

Dat het Rapport van OSAR van mei 2011 het volgende vaststelt: (...)

Dat ECRI een vierde rapport publiceerde in februari 2012 waarin gewag wordt gemaakt van het feit dat het aantal migranten in Italië nog steeds stijgt. (§109); Dat het ECRI een verschil maakte tussen de periode van 2006 tot eind 2010 en de situatie vanaf begin 2010; Dat dit rapport gewag maakt van een ontaarding van de opvangomstandigheden: (...)

Dat de mensenrechtencommissaris in een rapport van 7 september 2011 de verergering van de opvangomstandigheden vaststelde;

Wat betreft de personen die het voorwerp uitmaken van de Dublin Verordening

Dat betreffende de opvang en de behandeling van de asielaanvragen van de personen die het voorwerp uitmaken van de Dublinprocedure de vorige rapporten het volgende vaststellen:

Dat uit een rapport blijkt dat Italië overweldigd wordt met terugnameaanvragen: (...)

Dat uit ondervermeld geciteerd rapport blijkt dat er geen opvang is voor asielzoekers die onder Dublinverordening terugkeren naar Italië: (...)

Dat de Proasyl de volgende cijfers gaf betreffende 2009: (...)

Dat men rekening moet houden met het feit dat Hammarberg en het rapport ECRI gewag maken van een verergering in 2011 door de massale toestroom van migranten en asielzoekers in 2011;

Dat het ook van belang is om te noteren dat Duitsland stopte met het terugkeren van asielzoekers onder Dublin naar Italië;

Dat de rapporten van OSAR, NOAS, PROASYL dateren van 2010 en 2011;

Dat sindsdien de situatie enorm is verergerd door het grote aantal asielzoekers die sinds begin 2011 langs Noord Afrika naar het Europees continent vluchten;

Dat naast de massale toestroom van migranten de situatie nog wordt verergerd door de actuele economische crisis;

Samengevat kan worden gesteld dat:

- *in deze recente rapporten gewag wordt gemaakt van het feit dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet;*
- *in vele gevallen personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van hun asielaanvraag; Dit kan vaak maanden duren; Dat de asielzoekers op straat moeten overleven en aan hun lot zijn overgelaten;*
- *asielzoekers te korte hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp;*
- *daarenboven, op straat overleven ook gevaarlijk kan zijn omwille van het xenofobisch klimaat; Dat asielzoekers die op straat leven het risico lopen op diefstal, slagen en verwondingen, ...;*
- *de opvangomstandigheden zoals deze hierboven werden omschreven, onmenswaardig zijn;*
-

Dat het EHRM, in meerder zaken, een verwijdering onder de Dublinverordening naar Italië heeft geschorst voor risico op schending van artikel 3 E.V.R.M.:

- *Op 25 augustus 2011, schorst het EHRM de verwijdering van een mijnheer HALIMI omwille van zijn fysieke en psychische toestand, (stuk 2)*
- *Op 25 november 2011 heeft het EHRM de verwijdering van een familie met een minderjarig kind geschorst; (stuk 3)*
- *Op 25 april 2012, schorst het EHRM de verwijdering naar Italië van een familie met een kind van 2,5 jaar oud; (stuk 4)*

- Op 17 november 2011, schorst het EHRM de verwijdering omwille van de gezondheidstoestand van de persoon, (stuk 5)
- In een laatste zaak, EA tegen Duitsland, schorst het EHRM een verwijdering van een familie met vijf minderjarige kinderen; (stuk 6)

Bewijslast – B. BEHOREN TOT VOORMELDE KWETSBARE GROEP

Dat verzoekende partij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M. namelijk asielzoekers die terugkeren onder het Dublinsysteem;

Dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een nakende bijlage 26quater die vaak wordt afgeleverd op basis van een impliciete “tacit agreement”;

Verzoeker heeft bijgevolg op basis van voormelde rapporten voldoende naar recht kunnen aantonen dat hij bij de verwijdering naar Italië een behandeling riskeert dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M.;

Dat bovendien verzoeker al een jaar op straat leefde in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvraag;

Vertrouwensbeginsel niet van toepassing

Nu het begin van bewijs van een risico op een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. word bijgebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel zich niet ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar de bestemmingstaat;

Dat immers (...)

Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten: (...)

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Italië;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd: (...)

Zodat, de bestreden maatregel in het licht van artikel 3 E.V.R.M. niet is verantwoord; .”

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.5. De verzoekende partij geeft theoretische uiteenzettingen over artikel 3 EVRM en betoogt in het verzoekschrift, verwijzende naar rechtspraak, dat de non-refoulementplicht inherent is aan artikel 3 EVRM en dat het vermoeden van eerbiediging van het EVRM als gevolg van de ondertekening van

internationale verdragen door een andere lidstaat niet kan worden weerhouden als zij het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM ingeval van overdracht naar Italië. De verzoekende partij stelt dat de Europese lidstaten een positieve verplichting hebben om informatie te verkrijgen over de werking van het asielbeleid in andere lidstaten. Ingeval zij deel uitmaakt van een groep die systematisch is blootgesteld aan een mensonterende behandeling, wat volgens haar het geval is nu zij behoort tot de kwetsbare groep van asielzoekers die in het kader van de Dublinverordening impliciet worden teruggewezen, volstaat dat zij aantoont deel uit te maken van deze groep indien er serieuze gronden zijn om aan te nemen dat de systematische mensonterende behandeling bestaat. Zij verwijst naar rechtspraak en rapporten. Zij verwijst naar het arrest MSS van het Hof en het arrest N.S. van het Hof van Justitie. De verzoekende partij verwijst naar rapporten waaruit volgens haar een gebrek blijkt in de opvang van asielzoekers in Italië. Zij stelt dat zij op straat zal terechtkomen. Dit gebrek aan opvang is mensonterend en vormt een onmenselijke behandeling zodat een terugwijzing naar Italië artikel 3 EVRM schendt. Immers is de onmenselijke opvang een wijdverspreide praktijk. Zij verwijst naar het “MSS-arrest” en het Saadi-arrest van het Europese Hof van de Rechten van de Mens. Ten bewijze van het gebrek aan opvang, hetzij de onmenselijke opvang, verwijst en citeert zij ten dele diverse rapporten, waaronder een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010, een rapport NOAS van april 2011, een rapport van OSAR van mei 2011, een rapport ECRI, een rapport van T. Hammerberg en van Proasyl om onder meer te besluiten dat er geen opvang is voor asielzoekers die ten gevolge van de Dublinverordening terugkeren naar Italië. Zij benadrukt dat de problematiek nog verergert is door de massale toestroom in 2011. Verzoeker wijst erop dat Duitsland gestopt is met het terugsturen van asielzoekers naar Italië. Zij verwijst naar de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken waarin het Europees Hof van de Rechten van de Mens zou geschorst hebben. De verzoekende partij stelt een begin van bewijs te hebben aangebracht dat zij een behandeling zal ondergaan strijdig met artikel 3 EVRM indien zij wordt teruggestuurd naar Italië. De verzoekende partij, al dus haarzelf, maakt deel uit van de kwetsbare groep zijnde de asielzoekers die terugkeren onder het Dublinsysteem. Nu dit begin van bewijs is bijgebracht ontslaat het vertrouwensbeginsel de verwerende partij niet van haar plicht de verzoekende partij niet bloot te stellen aan dergelijke behandeling.

3.3.2.2.6. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij slechts op een algemene wijze verwijst naar de problemen in Italië. Zij stelt, zonder concrete gegevens dat de overheid de humanitaire rechten schendt terwijl zij anderzijds tegen de vingerdrukafnames in, verklaarde slechts drie dagen in Italië te hebben verbleven. Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

Uit het gehoorverslag van 14 mei 2012 blijkt dat de verzoekende partij stelt dat hij geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend, slechts drie dagen al daar heeft verbleven terwijl haar vingerafdrukken zijn genomen in januari 2010 en in maart 2010. Voorts beweerde zij slechts eind 2011 vertrokken te zijn uit Afghanistan. Zij stelt gerepatriëerd te zijn uit het Verenigd Koninkrijk ongeveer twee jaren geleden. Geen enkele klacht werd geuit over haar verblijf in Italië. Vervolgens zou zij via trein naar Frankrijk gereisd hebben en in België aangekomen zijn op 26 maart 2012.

Deze gegevens leiden tot de eerste vaststelling dat de verklaringen die de verzoekende partij aflegt niet aannemelijk zijn. Het Eurodacverslag toont het tegendeel aan. De Italiaanse autoriteiten hebben ingestemd met terugname op grond van artikel 16.2 van de voormelde verordening.

Voorts blijkt dat verzoekende partij antwoordde op de vraag: *Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Omdat ik familie heb in België.*” Op de vraag: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde verzoekende partij: *“De overheid schendt de humanitaire rechten; Andere Afghanen krijgen geen opvang, ze slapen op straat. Ik heb vrees dat ik in dezelfde situatie terecht kom.”* De verzoekende partij preciseert geenszins haar eigen ervaringen met betrekking tot haar verblijf in Italië.

Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek betreffende de houding van de Italiaanse autoriteiten. Te meer de verzoekende partij niet aantoont dermate ernstige gezondheidsproblemen dat deze een terugname door

hetzij overdracht naar Italië in de weg staan. De verzoekende partij stelt pijn te hebben aan de appendix na een operatie in Pakistan maar ondersteunt deze loutere bewering niet met een medisch attest. Zij heeft geen kinderen. Kortom maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij behoort tot een bijzondere kwetsbare groep waarvan in de diverse rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst waaronder deze die ernstige medische problemen kennen, gewag maken.

Het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“De betrokkene verklaart dat twee neven van hem in België verblijven in de hoedanigheid van erkende vluchteling. Andere familieleden (oom en neven) zouden in het VK verblijven. De in België verblijvende familieleden –neven- kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinsleden zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn.”* wordt niet betwist of weerlegd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de motieven 339-366 van het “arrest MSS” is het inderdaad zo dat niet alle bewijslast betreffende het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM op de schouders van de verzoekende partij dient gelegd te worden, maar dient er vastgesteld te worden dat *in casu* de verzoekende partij niet de minste aanwijzing heeft gegeven dat er in hare hoofde bezwaren of klachten bestaan betreffende de opvang, het verblijf en de behandeling van haar asielaanvraag in Italië. De verzoekende partij heeft zich beperkt tot het uiten van onaannemelijke verklaringen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij *in casu* is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 EVRM bij overdracht naar Italië.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht zodat indien gewenst opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen om de overdracht in de allerbeste omstandigheden uit te voeren. Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verscheidene rapporten. De besluiten die de verwerende partij trekt uit haar verwijzing naar de rapporten opgesomd in de bestreden beslissing treedt de Raad bij.

De verwerende partij gaat over tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

“(…)Betreffende de door de betrokkene geuite vrees na overdracht aan Italië in een precaire situatie terecht te komen merken we op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen aan asielzoekers om in nationale wetgeving. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Italië deze regelgeving respecteert.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Italiaanse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(2) van Verordening 343/2003. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent

onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern and Oslo, May 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten ("Dublin returnees in general will be reinstalled in their previous asylum procedure at the stage when they left", OSAR-rapport, p. 16). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport Noas, p. 23).

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kent door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.(...)"

Bij beoordeling van rapporten moeten deze in hun geheel gelezen worden en afgewogen worden tegen de oorspronkelijke verklaringen van de verzoekende partij. Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 en naar de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 565203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen in algemene vergadering.

Waar de verzoekende partij suggereert dat gans het opvangsysteem in Italië tekortschiet en de verzoekende partij door dit gegeven aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, verwijst naar gedeeltes uit citaten terug te vinden op haar stuk 4, hecht de Raad meer bewijswaarde aan de recente rapporten te weten OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011* en NOAS, *The Italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II- Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Informatie uit 2006 acht de Raad als zijnde achterhaald. De verwerende partij steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge

de Dublin-II- Verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, waarnaar de verzoekende partij verwijst, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen, wat niet kan vastgesteld worden door het Eurodac-verslag (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend (wat de verzoekende partij in casu beweert) krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport die duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu, gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen, wat de verzoekende partij niet aantoont dat zij hiertoe behoort, hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag). De Raad wijst er nog op dat verzoeker niet aangegeven heeft medische problemen te hebben, die een overdracht zouden beletten en dat de voorgehouden problemen niet zijn ondersteund door enig bewijs. Ten overvloede blijkt uit het rapport NOAS dat tijdens de asielprocedure na de registratie de verzoekende partij recht heeft op gratis gezondheidszorg (pagina 32).

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat weliswaar er problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat *in casu* niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Evenwel blijkt ook uit het verslag dat, om een nog meer gedetailleerde analyse te verrichten het onontbeerlijk is dat de verzoekende partij alle concrete gegevens over haar asielprocedure bijbrengt, minstens verhaalt, indien zij van de verwerende partij verwacht dat haar onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over de plaatsen waar zij geweest is in Italië en in welk stadium haar asielprocedure is. De redenering van de verzoekende partij die ééenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden. Te meer er een formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname zodat deze in staat is de nodige voorzorgen te nemen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een jaar op straat leefde in afwachting van de behandeling van haar asielaanvraag vindt dit geen steun in het administratief dossier. Het administratief dossier leert dat de verzoekende partij de leugens niet schuwt: zij loog over haar leeftijd, haar vertrek uit Afghanistan en haar verblijf in Italië nu haar vingerafdrukken twee maal in Italië zijn genomen op uiteenlopende data. Zij verhuult zich in stilzwijgen over haar belevenissen in Italië en uit klachten over Italië hij haar gehoor met betrekking tot andere Afghanen maar zegt niets concreet over haar eigen verblijf.

De verzoekende partij voegt aan het verzoekschrift stukken 2 tot en met 6 toe waarvan zij stelt dat deze stukken schorsingen betreffen, uitgesproken door het EHRM, omwille van het bestaan van het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, betreffen deze zaken personen die behoren tot een kwetsbare groep nu deze verzoekers hetzij medische problemen kennen,

wat de verzoekende partij in casu niet aantoont, hetzij minderjarige kinderen hebben of zelf minderjarig zijn wat niet het geval is voor de verzoekende partij.

Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10. Met haar betoog waarbij zij slechts verwijst naar partiële delen van voornoemde rapporten, daar waar deze in hun geheel moeten worden gelezen om een juist beeld te krijgen over de situatie in Italië, alsook verwijzing naar minder recente rapporten, toont de verzoekende partij evenmin aan dat de verwerende partij een verkeerde analyse heeft gemaakt.

Waar de verzoekende partij met haar verwijzing naar het citaat uit een rapport van ECRI van februari 2012 nogmaals wijst op de stijgende toestroom van asielzoekers waarbij sprake is van een stijging tot eind maart 2011, wijst de Raad er nogmaals op dat de verwerende partij hiermee heeft rekening gehouden, en dat gelet op voormelde analyse uit de rapporten van NOAS en OSAR van april en mei 2011, geenszins blijkt dat zij, als terugkerende asielzoeker, verstoken zal blijven van opvang of nog, dat zij haar asielaanvraag niet zal behandeld zien. Ook de verwijzing naar een het rapport van 7 september 2011 over het bezoek van Hammarberg aan Italië van 26 tot 27 mei 2011, waarin eveneens gewag wordt gemaakt van de toestroom van asielzoekers vanuit Noord-Afrika en waarin enkele aanbevelingen worden gegeven, kan geen afbreuk doen aan hoger gemaakte analyse.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat de verzoekende partij het risico loopt terug gezonden worden naar haar land van herkomst door de Italiaanse autoriteiten, gelet op hetgeen voorafgaat. *Prima facie* toont de verzoekende partij geen schending van het non-refoulementbeginsel aan.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk, is dit middel niet ernstig en lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.3 In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde grieven en middelen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

In casu zet de verzoekende partij uiteen dat zij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Italië en zij in de uiteenzetting van het middel aangetoond heeft hierdoor onderworpen wordt aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling. Weerom verwijst zij naar de gebrekkige opvang die een ontorende en onmenselijke behandeling is. Zij behoort tot de kwetsbare groep omdat ze als asielzoeker onder het Dublinregime dient terug te keren naar Italië en herhaalt de argumentering die zij uiteenzette betreffende de schending van het eerste middel met name artikel 3 EVRM. De ontstentenis van opvang is haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Haar uiteenzetting luidt:

“c. moeilijk te herstellen nadeel

Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsgronden, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld; (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan; (RVV Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009)

Verzoeker voert op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt;

Verzoeker voert aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Italië, dat door België in het kader van de criteria zoals vastgelegd in de Dublin Verordening, als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op de opvangomstandigheden in Italië;

Conform de rechtspraak van het EHRM slaagde verzoeker erin het begin van bewijs te leveren dat hij, indien hij wordt overgedragen aan Italië, hij zal onderworpen worden aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling;

In casu is het belangrijk zich te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië;

Zoals weergegeven in de geciteerde rapporten, blijkt dat asielzoekers die in het kader van de dublinprocedure worden overgedragen aan Italië, meestal op straat belanden;

Bovendien werd al in het arrest M.S.S. gesteld dat de opvang van M.S.S. in Griekenland, een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling uitmaakte; Er is dus sprake van een systematische praktijk van onmenselijke, dan wel ontorende behandelingen ten aanzien van personen die in het kader van de dublinprocedure worden overgedragen aan Italië;

Verzoeker meent dat hij behoort tot voormelde kwetsbare groep, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, reëel is;

Algemene rapporten volstaan immers om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde asielzoekers die op impliciete wijze werden overgedragen naar Italië in het licht van de Dublinconventie;

Verzoeker verwijst in casu naar de talrijke rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers systematisch onderworpen worden aan onmenselijke, dan wel ontorende behandelingen wegens een gebrek aan opvangvoorzieningen, waardoor de asielzoekers overgeleverd zijn aan henzelf;

Het gegeven dat hij tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op een onmenselijke, dan wel ontorende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM;

Het hoeft geen betoog dat onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken;

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege de ontstentenis van opvangmogelijkheden, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; Bijgevolg is het onherstelbaar nadeel voldoende naar recht bewezen;

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing houdt derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in;(...)

Gelet op deze uiteenzetting volstaat het te verwijzen naar hetgeen uiteen gezet werd betreffende de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM. Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk en wordt deze grief als niet ernstig aanschouwd. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij op straat zal belanden en hecht de Raad belang aan het gegeven dat de verzoekende partij tijdens haar Dublin-verhoor geen enkele klacht uitte over haar verblijf in Italië en het stilzwijgen hieromtrent.

Derhalve toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt.

In casu dient te worden opgemerkt dat het door de verzoekende partij beschreven nadeel quasi identiek en samenlopend is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzochte middel.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, in casu het middel, bijgevolg niet gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekende partij aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Waar de verzoekende partij nog aanhaalt: " Verzoeker heeft tijdens het dublininterview aan de verwerende partij gesteld dat de Italiaanse instanties de humanitaire rechten schendt, dat de Afghanen in Italië geen opvang krijgen en op straat moeten leven en dat hij een dergelijke situatie vreest; Verzoeker meent dat hij niet eerst op straat moet terechtkomen alvorens zich op een risico op een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling te beroepen indien hij wordt verwijderd naar Italië; De aanvoering van het begin van bewijs m.b.t. een kwetsbare groep staat immers los van wat de betrokkene in het verleden hebben ervaren m.b.t. het ingeroepen risico; " merkt de Raad op dat dergelijke verklaring

geenszins op het mogelijk bestaan van een risico op een schending van artikel 3 EVRM wijst, gelet op de leugenachtigheid die de verzoekende partij tentoon heeft gespreid en mede gelet op het gegeven dat zij wijst op situaties van “andere” Afghanen maar geen klacht uit over haar eigen verblijf in Italië en zich over haar verblijf in stilzwijgen verhuult, volgens haar eerste verklaring drie dagen in Milaan, volgens het verzoekschrift een jaar en volgens de Raad een ongekeerde periode nu de vingerafdrukken op dezelfde plaats in Italië zijn genomen op 21 januari 2010 en op 14 april 2010 te Catanzaro.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen op basis van algemene informatie zonder nadere concrete duiding hoe deze betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij die zich in een stilzwijgen over het door haar beleefde in Italië omhult, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van hen met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.4.2. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN , wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. BEELEN